

Sygn. akt III AUa 596/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Pietrzak (spr.)
Sędziowie	SSA Marek Żurecki SSO del. Anna Petri
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania J. G. (J. G.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji ubezpieczonego J. G.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach

z dnia 10 grudnia 2015r. sygn. akt XI U 1182/15

oddala apelację.

/-/ SSA M.Żurecki /-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 596/16

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 29.04.2015r. i z dnia 25.05.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej J. G. przyznania prawa do emerytury pomostowej z uwagi na brak udokumentowania okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat

i niewykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 1.01.1999r. w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19.12.2008r.

o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył jedynie okres od 8.10.2012r.

do 22.10.2012r. (15 dni) i odmówił zaliczenia do takiej pracy okresu od 1.05.1989r.

do 31.12.2008r. ponieważ pracodawca w świadectwie pracy w warunkach szczególnych powołał się na dział III wykazu A, który dotyczy pracy w hutnictwie i przemyśle metalowym.

Odwołania od powyższych decyzji złożyła ubezpieczona, zaskarżając je w całości oraz wnosząc o ich zmianę poprzez przyznanie jej prawa do emerytury pomostowej.

Wskazała, że wykonywanie pracy w szczególnych warunkach potwierdził jej pracodawca. Ponadto, inne osoby zatrudnione razem z ubezpieczoną na takim samym stanowisku korzystają już z prawa do emerytur pomostowych i w związku z tym ubezpieczona nie może ponosić konsekwencji zmiany interpretacji przepisów przez organ rentowy.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji.

Wyrokiem z dnia 10.12.2015r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił odwołania.

Sąd ustalił:

Ubezpieczona J. G. urodziła się w dniu (...)

W okresie od 3.07.1987r. do 30.04.2015r. była zatrudniona w (...) S.A. – Oddział Elektrownia (...) w J., w tym początkowo na stanowisku wartownika, zaś :

- w okresie od 1.05.1989r. do 30.06.1996r. na stanowisku operatora dźwigów towarowo-osobowych w wydziale remontów urządzeń dźwignicowych;

- w okresie od 1.07.1996r. do 31.12.2002r. na stanowisku operatora urządzeń dźwignicowych w wydziale remontów urządzeń dźwignicowych;

- w okresie od 1.01.2003r. do 30.06.2009 r. na stanowisku operatora urządzeń dźwignicowych w wydziale transportu samochodowego, transportu ciężkiego i urządzeń dźwignicowych;

- w okresie od 1.07.2009r. na stanowisku operatora sprzętu w wydziale remontów i urządzeń pozablokowych;

- w okresie od 8.10.2012r. do 22.10.2012r. na stanowisku starszy obchodowy w wydziale odpowielania i odzuzlania – do pracy tej została przeniesiona w celu spehnienia warunków uprawniających do przejścia na emeryturę pomostową;

- w okresie od 1.11.2012r. do 30.04.2015r. przebywała na terminowym urlopie, kończącym się rozwiązaniem umowy o pracę.

W okresie od 1.05.1989r. do 31.12.2008r. ubezpieczona stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywała pracę polegającą na sterowaniu kabiną dźwigu towarowo-osobowego (windy) w budynku kotłowni. Praca ubezpieczonej polegała na operowaniu windą

do przystanku z którego było wezwanie, otwarciu drzwi, zaryglowaniu drzwi i nadzorze nad prawidłowym załadunkiem kabiny, bezpiecznym dowozem pasażerów lub ładunku do wskazanego przystanku. Do wykonywania tej pracy ubezpieczona posiadała wymagane uprawnienia operatora urządzeń dźwignicowych (II D) wydane przez Urząd Dozoru Technicznego. Ubezpieczona nigdy nie pracowała przy obsłudze suwnic, ani nie posiadała wymaganych do tego uprawnień.

W dniu 5.03.2015r. J. G. złożyła wniosek o przyznanie prawa

do emerytury pomostowej.

W dniu(...) ubezpieczona ukończyła 55 rok życia i na dzień wystąpienia z wnioskiem wykazała 33 lata, 8 miesięcy i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 15 dni pracy w szczególnych warunkach na stanowisku starszy obchodowy - w okresie od 8.10.2012r. do 22.10.2012r. (praca przy bezpośrednim sterowaniu procesami technicznymi mogącymi spowodować awarię techniczną z poważnymi skutkami dla bezpieczeństwa publicznego – określone w załączniku nr 2 poz. 14 do ustawy z dnia 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych).

Pracodawca wydał ubezpieczonej świadectwo pracy w szczególnych warunkach, w którym zaświadczył, że w okresie od 1.05.1989r. do 31.12.2008r. ubezpieczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę operatora dźwigów towarowo-osobowych wymienioną w wykazie A dziale III poz. 86 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. i w wykazie A dział III poz. 86 pkt 14 załącznika nr 1 do zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12.08.1983r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach.

Wobec poczynionych ustaleń Sąd uznał odwołanie za niezasadne podnosząc w motywach rozstrzygnięcia co następuje:

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1)urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
- 2)ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3)osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4)ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5)przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6)po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7)nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Jedyną okolicznością sporną było, czy wykonywana przez ubezpieczoną w okresie od 1.05.1989r. do 31.12.2008r. praca polegająca na sterowaniu kabiną dźwigu towarowo-osobowego w budynku kotłowni była pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i w związku z tym ubezpieczona posiada uprawnienie do emerytury pomostowej.

Definicję prac w szczególnych warunkach zawiera art. 3 ust. 1, zaś prac o szczególnym charakterze art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Wykaz prac w szczególnych warunkach stanowi załącznik Nr 1, natomiast wykaz prac o szczególnym charakterze stanowi załącznik Nr 2 do tej ustawy. Wykaz prac określonych w art. 3 ust. 1 i 2 jest zamknięty i nie podlega uzupełnieniu, co oznacza,

że cech pracy „o szczególnym charakterze” lub „w szczególnych warunkach” nie mogą posiadać inne prace, choćby sposób ich wykonywania i ich jakość mogła obniżyć się z wiekiem.

Praca operatora dźwigu towarowo-osobowego nie jest wymieniona w załącznikach do tej ustawy, zatem nie może być wątpliwości, że ubezpieczona nie wykonywała w spornym okresie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W rozumieniu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 i § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze rodzaje prac uznawanych za prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, których wykonywanie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy uprawnia do emerytury we wcześniejszym wieku zostały wskazane w wykazie A będącym załącznikiem do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

Zgodnie z powyższym wykazem w Dziale III, w poz. 86 do pracy w szczególnych warunkach zostały zaliczone jedynie prace polegające na obsłudze suwnic.

Wynikiem postępowania dowodowego w sprawie jest ustalenie, że ubezpieczona nigdy nie pracowała przy obsłudze suwnic, ani nie posiadała wymaganych do tego uprawnień. Praca, którą wykonywała ubezpieczona polegająca na sterowaniu kabiną dźwigu towarowo-osobowego odpowiada pracy operatora urządzeń dźwigowych – dźwigowego, która została wskazana jedynie w wykazie A dział III poz. 86 pkt 14 załącznika nr 1 do zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12.08.1983r. w sprawie określenia stanowisk pracy

w resorcie górnictwa i energetyki, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach. Pracy operatora dźwigu towarowo-osobowego, którą wykonywała ubezpieczona nie przewidziano w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. Rozporządzenie to, wydane na podstawie art. 55 ustawy z 14 grudnia 1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.), zawierało delegację dla Rady Ministrów do określenia rodzajów prac lub stanowisk pracy oraz warunków, na podstawie których osobom wymienionym w art. 11 ust. 3 oraz w art. 53 ust. 2 i 3 ustawy przysługuje prawo do emerytury w określonym wieku, niższym niż to wynika z art. 26 ust. 1 pkt 1 oraz wzrost emerytury lub renty, o którym mowa w art. 54 ust. 1 pkt 2. Upoważnienie dla właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz centralnych związków spółdzielczych wynikające z § 2 ust. 2 tego rozporządzenia nie stwarzało podstawy prawnej do wydawania aktów niepozostających w zgodności

z powszechnie obowiązującym prawem, lecz obejmowało tylko ustalenie w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach i nie przewidywało możliwości wykroczenia poza wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach wymienione w załączniku do rozporządzenia. Na jej podstawie wymienione podmioty mogły tylko wskazać, na których stanowiskach są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B, nigdy zaś ustanawiać nowych stanowisk pracy.

Prace operatora dźwigu towarowo-osobowego w budynku kotłowni, ujęte w załączniku do powyższego zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12.08.1983r. są niewątpliwie pracami o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagającymii8 wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, o których mowa w art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie zostały one jednak wymienione w przepisach rozporządzenia traktowanych jako „przepisy dotychczasowe”, lecz tylko w akcie niższego rzędu (zarządzeniu Ministra z dnia 12 sierpnia 1983r.), którego treść wykracza poza upoważnienie ustawowe jednoznacznie odnoszące się wyłącznie do Rady Ministrów, a dla organów zwierzchnich lub nadzorujących zakłady pracy (upoważnionych

do prowadzenia wykazów stanowisk pracy wymienionych w załączniku do rozporządzenia) stanowiące wyłącznie dyrektywę. Określenie przez nich wykazów - niezgodnych z załącznikami do rozporządzenia - stanowisk pracy, których wykonywanie uprawnia do emerytury w wieku wcześniejszym, nie wywołuje skutków przewidzianych w art. 32 ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 r., I UK 15/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 161).

To więc, że obecna definicja pracy w szczególnych warunkach nie odwołuje się już do wykazów wydanych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), nie oznacza, że może obejmować prace określone w zarządzeniach resortowych z przekroczeniem upoważnienia do wskazania, na których stanowiskach są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okoliczność ta sprawia, że praca ubezpieczonej w okresie od 1.05.1989r. do 31.12.2008r. nie może być uznana za pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, skoro nie została ujęta w wykazach, będących załącznikiem do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Ubezpieczona nie legitymuje się zatem wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wynoszącym co najmniej 15 lat i w konsekwencji nie spełnia wszystkich przesłanek niezbędnych do nabycia prawa do emerytury pomostowej.

Apelację od tego wyroku wywiodła ubezpieczona zarzucając:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj.: art. 227 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego w sytuacji wymagającej przeprowadzenia takiego dowodu i tym samym wydanie wyroku bez wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, art. 233 § 1 k.p.c., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie z przeprowadzonych dowodów, w szczególności z zeznań świadków, wniosków niegodnych z treścią tych dowodów oraz zasadami doświadczenia życiowego;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 3 ust. 7 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 1 ust. 2 i § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zw. z pkt. 14 poz. 86 Działu III Wykazu A Załącznika 1 do Zarządzenia Ministerstwa Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983r., poprzez niezastosowanie wskazanych przepisów w sytuacji, w której powinny znaleźć zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że ubezpieczonej nie przysługuje prawo do emerytury pomostowej, pomimo, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace wskazane w przywołanych przepisach,

- art. 3 ust. 7 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych, w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz Działu II wykazu A Załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez niezastosowanie wskazanych przepisów w sytuacji, w której powinny znaleźć zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że ubezpieczonej nie przysługuje prawo do emerytury pomostowej, pomimo, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace wskazane w przywołanych przepisach,

- art. 3 ust. 7 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez bezzasadne przyjęcie, iż wskazane w art. 32 ustawy o emeryturach

i rentach z FUS odwołanie do przepisów dotychczasowych nie odnosi się do przepisów zawartych w wykazach resortowych wydanych na podstawie delegacji zawartej w § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, a w konsekwencji przyjęcie,

że ubezpieczonej nie przysługuje prawo do emerytury pomostowej,

- art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. naruszenie zasady ochrony zaufania obywateli do państwa i podejmowanych przez niego działań, która stanowi jeden ze składników zagwarantowanej w Konstytucji RP zasady demokratycznego państwa prawa, poprzez niezastosowanie przepisów wskazanych w pkt. 2 lit. a-c petitum niniejszej apelacji pomimo, że zgodnie z obowiązującym stanem prawnym powinny one znaleźć zastosowanie,

- art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. naruszenie zasady równości obywateli wobec prawa, poprzez odmowę przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury pomostowej w sytuacji, w której innym ubezpieczonym, wykonującym pracę na takich samych stanowiskach, jak ubezpieczona, przyznane zostało prawo do emerytury pomostowej.

Wskazując na przytoczone zarzuty skarżąca wносиła o uzupełnienie postępowania dowodowego i dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. bezpieczeństwa i higieny pracy celem przeprowadzenia oceny czy warunki, w jakich ubezpieczona wykonywała pracę mogą być uznane za szczególne warunki pracy umożliwiające ubezpieczonej uzyskanie prawa

do emerytury pomostowej, zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzających go decyzji organu rentowego w całości i przyznanie ubezpieczonej prawa do emerytury pomostowej oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do kwestii czy ubezpieczona spełnia warunki do nabycia prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, a ściślej czy posiada wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Sąd I instancji uznał, że postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczona nie legitymuje wymaganym 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych.

W świetle treści zarzutów apelacyjnych kluczową kwestią dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy jest zatem prawidłowość poczynionych w tym względzie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych i tym samym prawidłowość dokonanej przez tenże Sąd oceny dowodów.

Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Musi się ona zatem ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Odnosząc te uwagi ogólne do rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela

i przyjmuje za własne. Skarżąca nie wykazała bowiem, że wnioskowanie Sądu I instancji wykraczało poza schematy logiki formalnej albo dokonywane było wbrew zasadom doświadczenia życiowego, czy nie uwzględniało jednoznacznych związków przyczynowo - skutkowych, natomiast skuteczność procesowych zarzutów apelacji zależna była właśnie od wykazania powyższego.

W szczególności logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego są wnioski wysnute przez Sąd I instancji na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych ubezpieczonej oraz na podstawie zeznań świadków i ubezpieczonej, co do tego jaką pracę ubezpieczona wykonywała i czy była to praca w warunkach szczególnych.

Pracodawca ubezpieczonej wystawił jej co prawda świadectwo pracy w warunkach szczególnych, ale należy zauważyć, że samo wydanie pracownikowi świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie przesądza o tym, że taka praca rzeczywiście była przez niego wykonywana i nie pozbawia Sądu możliwości zweryfikowania treści tego dokumentu.

Nadto pracodawca skarżącej wskazane w tymże świadectwie stanowisko pracy zakwalifikował jako pracę w warunkach szczególnych opierając się na treści zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu górnictwa i energetyki.

Tymczasem wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) nie uprawnia do uzyskania emerytury w wieku niższym na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jedyne bowiem te prace, które są wymienione w załączniku do rozporządzenia są pracami w szczególnych warunkach dającymi prawo do emerytury.

W tej sytuacji w pełni zasadne było zweryfikowanie treści tego świadectwa i poczynienie ustaleń co do rodzaju wykonywanej przez skarżącą pracy i warunków, w jakich była świadczona na podstawie innych dowodów.

Zasadne było także dokonanie oceny, czy wykonywana przez skarżącą wówczas praca była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu dotychczasowych przepisów, przy czym wbrew twierdzeniom skarżącej nie było konieczne zasięgnięcie w tym celu opinii biegłego z zakresu BHP, jako że praca w warunkach szczególnych to określona sytuacja faktyczna, natomiast o jej kwalifikacji prawnej decyduje sąd a nie biegły (por. wyrok SN z dnia 24.09.2014r. III UK 196/13,LEX nr 1540140).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela zapatrywania prawne przedstawione w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji oraz powoływanego w nim wyroku Sądu Najwyższego w przedmiocie zasad nabywania prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

W tej sytuacji powtarzanie tej argumentacji w tym miejscu jest całkowicie zbędne.

Jedyne w uzupełnieniu tej argumentacji w związku z kolejnym zarzutem apelacyjnym podnieść należy, że nie było też możliwe zakwalifikowanie pracy ubezpieczonej w spornym okresie jako pracy w warunkach szczególnych wymienionej w dziale II Wykazu A do rozporządzenia RM z dnia 7.02.1983r. Dział ten obejmuje prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i cieplnych.

Ubezpieczona co prawda pracowała w przedsiębiorstwie zajmującym się wytwarzaniem energii elektrycznej, ale sama ta okoliczność nie jest równoznaczna z zatrudnieniem w warunkach szczególnych, natomiast nie można uznać, że ubezpieczona wykonywała pracę przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Zresztą nawet pracodawca ubezpieczonej wystawiając jej świadectwo pracy w warunkach szczególnych nie kwalifikował wykonywanej przez nią pracy jako pracy wymienionej w dziale II Wykazu A, ale odwoływał się do działu III poz. 86, czyli do pracy polegającej na obsłudze suwnic, zapewne uznając ten rodzaj pracy za najbardziej zbliżony do pracy wykonywanej przez ubezpieczoną.

Z przytoczonych względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako pozbawioną podstaw.

/-/ SSA M.Żurecki /-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek